

Caccia su Starne CAC-CACIT- Zadar

Měli jsme možnost účastnit s italským ohařem Amaronem v únoru 2021 vícedenních soutěží na koroptvích v chorvatském Zadaru.

I přes epidemiologická opatření při vstupu do Chorvatska se soutěží zúčastnili profesionálové z Itálie, Slovinska, Francie a Chorvatska.

V prvních dvou dnech se psi potkávali s více či méně početnými hejny koroptví, koncem týdne se oteplilo a koroptve šly do párů. Terény byly zazvěřené různě, ale většinou z baterie přišla do zvěře polovina psů.

Den první – ráno pod bodem mrazu, ale slunečno. Jdeme na řadu jako čtvrtí a modlím se, abychom došli do terénu, který je dostatečně široký. Víím, že pokud dostaneme široký, začne pes pracovat v klusu, na první dvě otočky upustí páru a s kusem štěstí to půjde. Amaron naprosto přesně rozlišuje rozdíl mezi tréninkem a soutěží a naše náběhy na soutěže jsou pomalejší, protože v prvních dnech není šance psa dobrzdit a zkoncentrovat. Zatímco všichni ostatní při vypuštění psy hecují a povzbuzují, u nás se vypouští s povelu pomalu, brzdi.

Tolik teorie, ale praxe v mrazivém ránu je taková, že začínáme běh v úzkém terénu ohraničeném hustými křovinami, kde se točí co chvíli slabý vítr. Tuším přesně, co bude následovat. Vypouštím psa s povelu na klus první dvě otočky v klusu a následuje nadšení, že po dvou dnech je konečně v terénu, cval a ve třetí minutě pišťalka rozhodčího a jsme z běhu venku. Chybná otočka s bočním větrem a hejno asi 15ti koroptví je ve vzduchu. Hodnocení pana rozhodčího, že pes začíná ve skvělém stylu plemene, důrazný klus a hledá jako mašina, nic nemění na tom, že utržený vagón Amaron nechápe, proč jede tak brzy domů, když to byla taková zábava.

A tak odpoledne jdeme znova do terénu udělat přípravu na následující den – 50 minut v zabahněné oranici s buzerací na každé otočce na každé vteřině. Po skončení tréninku mám holiny obalené bahnem tak, že není možné dojet do auta a italský makaron vypadá konečně šťastně a spokojeně.

Den druhý – ráno mrzne, je pod mrakem, bezvětří. Jdeme jako třetí v pořadí, vysoký travnatý terén s malými zoranými políčky. Vypouštím psa už bez povelu na klus, hlava nahoru, razantní nástup do klusu, ale vše už v klidu bez cvalu, nicméně nedocházíme do zvěře. Pes předvádí pěkné hledání v prostoru terénu a rozhodčí mi ukazuje ještě 2 minuty navíc. Pes téměř vzápětí stojí a vystavuje. Modlím se, tohle není vystavení koroptví, ale zajíce. Stačím ještě doběhnout, zajíc vyběhne, povel daun, uvázat a rozhodčí troubí konec běhu. Po skončení závodu dostávají 2 psi doběh. Jsme mezi nimi a jdeme jako druzí. Vysoká houževnatá tráva nad kolena. Těžký nepřehledný terén. Slabý vítr se neustále točí. Vypouštím psa a za dvě otočky jsme v pachu, ano, tohle jsou koroptve, hlava nahoru a začíná zpomalovat a postupovat. Na nic nečekám a běžím. Jsem asi 15 metrů za psem a musím slézt do vodní škarpy. Tenhle vodní prvek v krajině mě stojí 2 vteřiny, kdy ztrácím psa z dohledu a nevidím, že pár koroptví odlétá přímo před psem těsně nad travinami a dopadá asi 50 metrů před ním. Dobežnu ke psovi a pes stále vystavuje a nehne se dopředu ani na povel. Divné, obvykle nám tahle spolupráce jde skvěle. Za mnou řev, rozhodčí cosi italsky křičí a mává rukama, ale je daleko a nerozumím. Pes stále stojí... teď už křičí všichni a ukazují jak na divokém západě, že mám vystřelit. A pes stále stojí a vystavuje, než panička pochopí, vystřelí a uváže...Ve finále hodnocení psa bylo výborné 2ECC res. CAC, s dovětkem, že nejslabší členek týmu je „signora“, která nevidí letět koroptve a všechno psovi kazí.

Den poslední – slunečné teplé počasí 15 stupňů, téměř bez větru. Jdeme na řadu jako předposlední. Od zavaděče víím, že jsme přešli do terénu, kde v předchozích pěti dnech nikdo zvěř nenašel. Vpravo těžká mokrá oranice do kopce, malá políčka pod vodou a olivový háj, vlevo kam oko dohlédne vysoká

hustá travina. Riskuji, že utavím psa hned na začátku, ale pouštím ho do těžkého zoraného terénu, kde by mohla být zvěř, a jsem smířená s tím, že tohle nemůže dát v klusu. Od první minuty kluše a dře jako kůň, točí na kopci proti větru a vrací se jako bumerang obalený od bahna. Ukazuji do travin, jen se na mě podívá, jako mamí, já vím. A pak už jen žasnu, 80 metrů, 100, 150 metrů a běží dál v klusu, v tempu skoro 20 minut, nechápu, úžasný... pokud bude na 150ti metrech zvěř, vím, že včas nedoběhnu, protože koroptve jsou už šestý den vyrušovány a na zemi nedrží, v duchu se proto modlím, už to otoč zpátky, Beržo! To, co předvádí je fantazie, hledání na 250 metrech, točí bez jediné chyby, soustředí se. V olivovém háji vidím, jak pes zpomaluje a jde v pachu dopředu, stojí, ztrácí pach a pomalu se rozchází a běží dál. Jsou tam někde... tohle podle práce není bažant ani zajíc, tohle je práce na koroptvích. Ukazuji znova do travin a vidím, že nám rozhodčí dává čas navíc, ale pes má sílu už jen tak na 2 otočky a 5 minut. A tak to risknu. Pouštím ho dopředu. Jestli tu byla zvěř, bude před námi, pokud se otočí vítr, pes při cestě zpět hejno vyrazí, ale už není čas na jiný scénář. Amaron je 80 metrů přede mnou, ale zvěř není. Škoda. Pískám mírné přiblížení a v duchu se trochu zlobím, že pes běží po kamenité cestě. V polovině cesty pes stojí... stojí nad srázem otočený o 180 stupňů a vystavuje!! Nemám čas přemýšlet, co to je za blbost, je nepravděpodobné, že by byly koroptve pod hlubokým srázem a pes je cítil. Jsem 15 metrů od psa a jen instinktivně střílím při pohybu pod srázem. Pomalu dojdou k psovi a stěžší popadám dech, ani jeden z nás už nemá sílu. Tohle bylo to nejlepší, co umíme, fantastický výkon s dobrým skoro infarktovým koncem. Uvažuji a přemýšlím, co se vlastně stalo. Čekala jsem hejno nebo dvojici, ale tohle byla jen jedna jediná koroptev. Hodnocení rozhodčího nás posílá do odpolední baráže. Vynikající práce teprve dvouletého psa, vynikající styl plemene, obrovská pracovní síla, velká vůle najít zvěř, fantastické zabránění terénu, lovecká chytrost, vystavení staré osamělé koroptve, absolutní klidy. Pes s vynikající budoucností.

V odpolední baráži jdeme proti italskému ohaři Daria Berny z druhé baterie. Den před tím jsem měla možnost slyšet jednoho z rozhodčích, jak mluví o chybách, které dělají vůdci při vypouštění psů v baráži. Monika Dočkalíková do mě ještě husí rychlokurz pravidel, jak se běhá baráž, pomáhá mi s italštinou a s mou stresovou dezorientací, která je pravá a levá strana nejen v reálu, ale také v italštině. Chtěla bych začít doprava do mírného kopce. Losuji „sinistra“ a začínám přesně na druhou stranu... doleva z kopce. Začali jsme v klusu s razancí s dobrou otočkou a udělali jsme jen malou chyбку – fantastický den končí s titulem 1ECC CAC CACIT. Prostě den, kdy si sedne vše, co jsme v předchozích dnech soutěží společně nasbírali, den, kdy při nás stálo štěstí.

Amarone jako jediný z baterie přišel do zvěře ve všech dnech soutěží a tak jsme se učili a učili, téměř za běhu.

Za 6 dnů soutěží jsme 4 x bodovali s výsledky 2 x 2 ECC r. CAC, 3 ECC a 1 ECC CAC CACIT a domů jsme si přivezli obrovskou zkušenost. Všem, se kterými jsem strávila skvělý týden „u moře“, moc děkuji za rady, za pomoc a za podporu.